

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ",

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

[Ένα χιουμοριστικό άρθρο του Μωρίς Ντεκμπερξ για

μπάρμπα-Νοέλ, τη νύχτα των Χριστουγέννων, αφού πέρασε πρώτα απ' όλα τα σπίατα κι' άφησε κρυφά τα παιγνιδάκια που έστειλε ο μικρός Ήσους σ' όλα τ' Αμερικανόπουλα, έφτασε κατάκοπος στο Χόλλυγουντ, με την απόφαση να ξεκουραστή πειά και να διασκεδάσει λιγάκι, όπως όλος ο κόσμος.

—Μήπως είναι κάθε μέρα γιορτή και μήπως είμαι ακόμη παλληκαράκι; συλλογίστηκε, χαϊδεύοντας την κατάσταση γενειάδα του. "Όλη τη ζωή μου την πέρασα κάνοντας ευτυχημένους τους άλλους, μα ξεχάσα δλότελα τον εαυτό μου. "Ε, καιρός είναι πειά να χαρώ και να διασκεδάσω κι' εγώ λιγάκι. Κι' αλήθεια, γιατί απόψε που χάρισα σ' όλο τον κόσμο τόσα δώρα, να μη δω κι' εγώ λίγο κινηματογράφο; Αυτόι οι κύριοι «αστέρες» κι' αυτές η μεγάλες γόησες της θόνης δεν θα μπορούσαν να παίξουν για χάρη μου έξω από το στούντιο και κρυφά απ' όλο τον κόσμο, δίχως να φοβηθούν ότι θα μάθει κανείς άλλος αυτό το μυστικό μας;

Τα μάτια του μπάρμπα-Νοέλ άστραψαν από μια ξαφνική χαρά.

—Εμπρός! "Ας ξεχάσουν απόψε το συμβόλαιό τους κι' ας ζήσουν ελεύθεροι, όπως θέλουν, για τη διασκέδασί τους, μα και για τη δική μου διασκέδαση. Ναι, ας ζήσουν ελεύθεροι! Γένοιτο!

Κι' ο μπάρμπα-Νοέλ ακούμπησε χάμα το σακκούλι του κι' έσκυψε πάνω από την πόλι των «αστέρων».

***

Πρώτη απ' όλες, η Τζόαν Κράουφορντ κατάλαβε την γεροντική και σβυσμένη ματιά του μπάρμπα-Νοέλ και φούσκωσε σαν παγωνί από την υπερηφάνειά της. "Α! Ήταν ελεύθερη λοιπόν; Τώρα θα έδειχνε στους κυρίους «ύγρους» που λαμποκοπούν απ' τη χαρά τους για τη νίκη τους, τί αξίζει η Τζόαν Κράουφορντ, το ζωντανό σύμβολο του απαγορευτικού νόμου των ονειρνευματωδών ποτών, η Παρθένος των «ζηρών» γιαγκηδων...

"Η Τζόαν που δεν έχει δοκιμάσει ποτέ της την άφρισμένη σαμπάνια, πήρε μια μεγάλη «αστερόεσσα» σημαία, τράδηξε για το Λευκό Οίκο και παρυσιάστηκε μπροστά στο Ρουζβελτ, που κρατούσε στην αγκαλιά του μια μεγάλη μποτίλλα ούσκου.

—Μίστερ Ρουζβελτ! του φώναξε. "Όλος ο κόσμος μεθοκοπάει σαν την αφεντιά σας. "Η Αμερική είναι αγνώριστη! Πρέπει ν' απαγορεύσετε πάλι τα ποτά, αλλιώς θα πνιγούμε από τις πλημμύρες της μύρας και της σαμπάνιας.

—Τώρα πειά είναι άργα... της άπάντησε ο Ρουζβελτ γελώντας με την καρδιά του.

—Μά δεν μπορεί... πρέπει κάτι ν' απαγορεύσετε! στέναξε στενοχωρημένη η Τζόαν Κράουφορντ, το ζωντανό σύμβολο των πουριτανών.

—"Οχι τα ποτά!... "Οχι τα ποτά!... Έκανε ξεκαρδιασμένους απ' τα γέλια ο μεθυσμένος συνομιλητής της.

—Τότε ν' απαγορεύσετε τόν... κινηματογράφο! τοι φώναξε άγριεμένη με μάτια που πετούσαν άστραπές θυμού.

—Μετά χαράς! της άπάντησε κατενθουσιασμένος ο Πρόεδρος Ρουζβελτ κι' ύπόγραψε αιμέσως το διάταγμα που του είχε έτοιμάσει κιόλας ο πιό Αμερικανός απ' όλους τους «αστέρες», γιατί είχε καταλάβει ότι ο κόσμος θα προτιμούσε τώρα να διασκεδάξει στα μπάρ και στα νυχτερινά κέντρα, παρά να χασμουριέται στις σκοτεινές σάλες των κινηματογράφων. Κι' έ-

μιά επίσκεψη του Μπάρμπα Νοέλ στην πέλι των «αστέρων»]

ται με το διάταγμα της απαγορεύσεως του κινηματογράφου θα έβωνε το γόητρο της και το γόητρο των συναδέλφων της. "Η Τζόαν Κράουφορντ, όπως βλέπετε, είχε γυναίκα με καρδιά...

—Μπράβο! "Εξυπνο παιγνίδι! Πολύ εξυπνο! Έκανε ο μπάρμπα-Νοέλ από τον ούρανο του Χόλλυγουντ, γελώντας ευχαριστημένος σαν να κακάριζε κι' έπειτα γύρισε αλλού τα μάτια του...

"Η Γκρέτα Γκάρμπο τότε φόρεσε το αδιάθροχο της "Αννας Κρίστι και σφυρίζοντας τον σκοπό του «Πιέρ Γκόντ», με τα μαλλιά λυτά στον άνεμο, κατέβηκε στη Νέα Ύρκη, σ' ένα έρημο νησί.

—Επιτέλους μόνη! φώναξε, προφέροντας μ' ένα παράξενο τόνο τη λέξι «μόνη», που τόν μεταχειρίζονται πάντα στον πληθυντικό οι έρωτευμένοι.

Και στάθηκε μπροστά στο πέλαγο, αναπνέοντας βσθειά την αύρα της θαλάσσης. "Ο ωμορφος φάρος, ο φάρος που είναι άπεναντι από το άγαλμα της Έλευθερίας, ύψώνονταν σαν μια πελώρια κάτσορη λαμπάδα στην είσοδο του λιμανιού. "Η Γκρέτα, που είχε πάρει την απόφαση να γίνη η φύλακας του, άρχισε να άνεβαίνει τέσσερα-τέσσερα τα χίλια κι' ένα σκαλοπάτια του κι' όταν έφτασε άπάνω, πήρε τη θέα του προβολέως και γυρίζοντας το κεφάλι φώναξε προκλητικά στο περίφημο άγαλμα:

—Έλευθερία! Νάμαι! "Ηρθα κι' εγώ... "Η δυό μας τώρα θα φωτίζουμε τον κόσμο.

Τα κύματα τότε, μόλις άκουσαν τη φωνή της, τη χειροκρόνησαν με πάταγο. Κι' η Γκρέτα Γκάρμπο, άπελπισμένη γιατί δεν ήταν μόνη, έπεσε και πνιγικε στη θάλασσα...

—Μπράβο! έκανε πάλι κατενθουσιασμένος ο μπάρμπα-Νοέλ. Μεγάλη «θεατρίνα» τέλος πάντων αυτή η Γκρέτα Γκάρμπο! Μ' ευχαρίστησε όπως ήθελα μ' αυτή την τραγική σκηνή της...

Κι' ύστερα γύρισε το κεφάλι και ξεαναγύρισε κάτω στο Χόλλυγουντ.

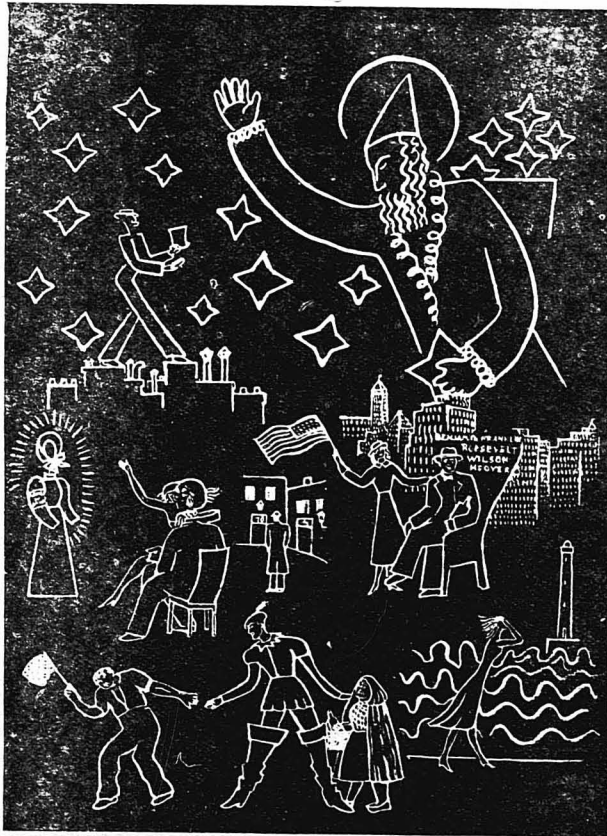
***

Μά τι θαύμα ήταν αυτό; "Η Μάρλεν Νητήτριχ, άρχηγός του Στρατού της Σωτηρίας; Τι είναι ο άνθρωπος! Και τι είναι πρό πάντων η γυναίκα! Πώς μεταμορφώθηκε έτσι η μοιραία Μάρλεν;

Ο μπάρμπα-Νοέλ άνοιξε το στόμα του κατάπληκτος κι' έσκυψε από τόν ούρανο για να δη καλύτερα. Και γότε είδε καθαρά, ότι δεν ήταν η Μάρλεν Νητήτριχ, αλλά μια φωτεινή όπτασία της. "Η ξανθιά "Αφροδίτη καθόταν λίγο πιο πέρα και σαγήνευε με τα θέληγτρα της έναν κάποιο δύστυχο καθηγητή Ούνρατ, πιο γνωστό με τ' όνομα "Εμίλ Γιάνινγκς. Κι' η όπτασία της θά πήτε; Τι ήθελε εκεί πέρα το φαιτεινό φαντάσμα της; "Ο λόγος είναι άπλοστόστατος: η Μάρλεν είχε θαμπώσει τόσο τόν άμοιρο καθηγητή, ώστε την έβλεπε μπροστά του παναγνη κι' άθώα σαν μίαν άρχηγό του Στρατού της Σωτηρίας (των ψυχών του ύποκόσμου)...

—Σωστή μάγισσα αυτή η Νητήτριχ! ψιθύρισε ο μπάρμπα-Νοέλ. "Έχουν δίκη να λένε οι άνδρες ότι είναι η ενσάρκωση της Κίρκης... Και να συλλογίζεται κανείς ότι έξω από το στούντιο κι' από την θόνη είναι η πιο φρόνιμη κι' η πιο καλή Γερμανίδα νοικοκυρά! Και τί μητέρα! Νά, απόψε που πήγα να χαρίσω και στην κόρη της ένα παιγνιδάκι, με είχε προλάβει κι' είχε γεμίσει το κρεβατάκι της με τ' ά πιο άμορφα παιγνιδια! Μπράβο! Κι' αυτή μά την αλήθεια, εσίνεται ότι είναι πολύ μεγάλη ήθοποιός!...

Μά ποιος είναι εκείνος που κυμάει σαν τρελλός σ' αυτή την ακόφημη συνοικία, εστομίζοντας μια άράπικη θριασιά (είνε η καλύτερη) και κρατώντας στο χέρι ένα μπράουνινγκ;

Είπε ο Κλάβη Μπρούκι! "Α, επιτέλους! Δέν θά συναντήση πουθενά τόν Γίωσηφ φόν Στέρνμπεργκ, «τόν ατίο κάθε συμφοράς τού», Ήπως λέει ο ίδιος, γιά νά τόν ξαπλώση καταγάης μέ μιά σφαίρα στήν καρδιά;

—Τί ανατριχιαστικό δράμα! κάνει ο μπάριμα-Νοέλ, κλείνοντας τά μάτια του. Δέν θέλω νά δω αματά απόψε! Αυτός τέλος πάντων ο αδιόρθωτος φόν Στέρνμπεργκ δέν μπορούσε νά θάλη τόν Κλάβη Μπρούκι δόν σκοτώση μέ κανένα άλλο λιγώτερο φρικιαστικό τρόπο; Καί τόν θανάτο του άκόμη θέλει νά τόν κάνει δραματικό, Τί σκοτεινός καί μυστηριώδης άνθρωπος!

Μπα! Ποιός είνε τώρα αυτός εκεί άπάνω, πού χορεύει στά κεραμιδιά της Μονμάρτρης (είνε σκηνικό) κρατώντας στά χέρια του ένν ψηλό καπέλλο; Είνε ο «άστéρας τών άστéρων» της Εύρώπης, ο Μωρίς Σεβαλιέ!

—Ο Μωρίς γλεντάει απόψε μέ τ' άστρα τ' ουρανού... συλλογίζεται σκανδαλισμένος ο μπάριμα-Νοέλ. Τί τρελλόπαιδο! Μά γιατί φοράει μαθάκι τή νύχτα τών Χριστουγέννων, μέσα στήν καρδιά του χειμώνα κι' άχι τό επίσημο καπέλλο πού κρατάει στά χέρια του;

—Γιατί άν φορούσα ψηλό καπέλλο δέν θά μέ γνώριζες, μπάριμα-Νοέλ, τού φωνάζει ο Μωρίς. Είδε κανείς ποτέ του τό Σεβαλιέ δίχως ψαθάκι;

Καί γιά νά τόν διασκεδάση, έξακολούθησε νά χορεύη πάνω στά κεραμιδιά της Μονμάρτρης, τραγουδώντας μιά παλιά κι' άξέχαστη έπιτυχία του: τή «Βαλεντίνα»...

Μά ποιοί είνε αυτοί εκεί κάτω πού τό «έσκασαν» κρυφά από τό σούντιο; Ποιός είνε αυτός ο Κοντορεθουόλης; Μπα! Πιάς άλλαξε ο Γκάρυ Κοόπερ! Κι' εκείνη εκεί ή Κοκκινουσκουφίτα πού κρατάει ένα καλάθι μέ μιά μπιλιάνια σαμπάνια; Είνε ή Μαρία Ντερέσλερ, ή πιό γρηά ήθοποιός του κινηματογράφου! Κι' ο άλλος, εκείνος πού τραβάει μπροστά μέ μίαν άπόχη; Πώς! Είνε δύσκολο νά τόν αναγνωρίση κανείς; Είνε ο Κλάρκ Γκέιμπλ πού κυνηγάει...πεταλούδες της νύχτας (άπό τή μέρα πού χάρισε από τήν τρίτη γυναίκα του).

Κι' οι τρείς τους πάνε στήν καλύβα του Ντοϋκ του Ροθινωάνος γιά νά γιορτάσουν μαζί τά Χριστούγεννα, δίχως νά ξέρουν ότι δέν θά θροϋν εκεί πέρα παρά μονάχα τόν Παρασκευά "Αλ Τζόνσον νά κλαίη γιά τό άστρο του πού έδυσε... Ο Ντοϋκ είχε φύγει μιά στιγμή γιά νά ξανακάνη γιά τέταρτη φορά τό γύρο του κόσμου...

Ο μπάριμα-Νοέλ, καθάλλα πάνω σ' ένα σύννεφο, διασκεδάζε σάν μικρό παιδί καί δέν του έκανε καρδιά νά φύγη.

Μά σέ λίγο άρχισε νά ημερώνη κι' όλοι οι άστéρες του Χόλλυγουντ έσβησαν ο ένας όστερ' άπ' τόν άλλο.

Ο μπάριμα-Νοέλ, έτριψε τά μάτια του: —?Ήταν όνειρο, ψιθύρισε, μά ένα όμορφο όνειρο, πού θά τό θυμάμαι ως του χρόνου.

Καί ρίχνοντας πάλι στόν όμο τό άδειανό σακκούλι του, χάθηκε από τόν όρανό το Χόλλυγουντ.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΡΟΥΖΒΕΛΤ ΚΑΙ ΤΟΛΣΤΟΊ

Ο μέγας Άμερικανός Πρόεδρος Θεόδωρος Ρουζβελτ, θείος του σημερινού Προέδρου, έλεγε γιά τόν Τολστόι:

—Ο κόμης Τολστόι είνε αναμφισθητάως ένας μεγαλοφυής άνθρωπος καί μέγας μυθιστοριογράφος, αλλά τά φιλοσοφικά καί ήθικά διδάγματά του κάνουν περισσότερο κακό, παρά καλό, στούς ανθρώπους της δράσεως!

Ίσως νά παρατηρήση κανείς κάποια έμπάθεια στά λόγια αυτά. Καί μάλιστα, άν έχει όπ' όψει του ότι ο Ρώσος φιλόσοφος μ' ένα γράμμα του σέ κάποιον Άμερικανό φίλο του συνηγόρησε ύπέρ της έκλογής του Μπράϋαν, αντίπαλου του Ρουζβελτ στο πρόεδρικό αξίωμα. Τό γεγονός όμως είνε, ότι ύστερα από τόσα χρόνια, όλοι οι άνθρωποι της δράσεως, τόσον της άριστερας, όσον καί της δεξιάς, συμφωνούν μέ τήν γνώμη πού είχε έκφράσει ο Ρουζβελτ γιά τόν Τολστόι. Γιατί ένώ οι Ρώσοι μπουλαεθικοί δέν συνιστούν τήν μελέτη τών έργων του Τολστόι, συγχρόνως οι φασισταί της Ίταλίας καί της Γερμανίας άπαγορεύουν τήν κυκλοφορίαν τους.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η Γ' ΚΑΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

[Οι κερδίζαντες άριθμοί καί τά δώρα]

Στίς 5 μ. μ. της περασμένης Τετάρτης 13 Δεκεμβρίου, έγινεν εις τά Γραφεία μας ή γ' κλήρωσις διά τήν διανομήν τών δώρων του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», περισταμένον τών λογιών καί δημοσιογράφων κ. κ. Ί. Κότσικα, Κ. Σταματοπούλου, Δημ. Παπανικολάου, Ά. Δράκου, τών άναγνωστών μας κ.κ. Μιχαήλ Τουφεξη, Παύλου Περιχάρου κλπ.κλπ.

Από τήν κληρωτίδα, εις τήν όποιαν είχαν τεθή όλοι οι άριθμοί οι δημοσιευθέντες εις τά φύλλα του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», άνευόρθησαν κατά σειράν οι έξής άριθμοί από τήν δεσποινίδα Μπέλλα Σταματίου:

Ο α'	άριθμός	16321	όστις κερδίζει	Δρχ.	500
β'	»	4214	»	»	150
γ'	»	14649	»	»	100
δ'	»	14206	»	»	50
ε'	»	23686	»	»	50
στ'	»	19328	»	»	50
ζ'	»	28431	»	»	50
η'	»	25198	»	»	50

Επίσης πάντες οι άριθμοί οι λήγοντες εις 21 (ήτοι εις τά δύο τελευταία ψηφία του πρώτου άριθμού 16321) κερδίζουν άπό 1 πακέτο σιγάρα της άρεσκείας έκάστου, αξίας 12 δραχμών.

Οι άναγνώσται μας, οι έχοντες φύλλα «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» μέ τούς άνωτέρω άριθμούς, πρέπει νά φέρουν τά φύλλα αυτά εις τά Γραφεία μας διά νά πάρουν τά δώρα των, έχοντες μαζί τών καί δελτίον ταυτότητος.

Όσοι έκ τών έπαρχιών κερδίζουν χρηματικά ποσά, πρέπει νά μάς άποστείλουν τά δελτία, τών όποιων οι άριθμοί κερδίζουν καί θά λάβουν τά δώρα των. Οι κερδίζοντες πακέτο σιγαρέττων θά τό λαμβάνουν άπό τά κατά τόπους περιπτερα, πρós τά όποια έστάλησαν οδηγία.

Η δ' κλήρωσις του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θά γίνη καί πάλιν εις τά Γραφεία μας (Λέκκα 7) τήν 5 μ. μ. της Τετάρτης 20 Δεκεμβρίου. Όσοι έπιθυμούν, δύνανται νά παρευρεθούν.

Τά όνόματα όσων έκέρδισαν ως τώρα διάφορα ποσά, θά δημοσιευθούν στο προσεχές φύλλο. Διά τούς κερδίζοντας κουτί σιγάρων, παρεχόμεν έπεξηγηματικός καί τας έξής οδηγίας:

Μόλις ο κερδίζων Ιδη ότι ο άριθμός του λήγει εις 21, θά πάρη τό φύλλο του καί θά δείξη στόν τυχόντα περιπτεροόχο τόν άριθμό του δελτίου του.

Ο περιπτεροόχος θ' άποκόψη τό δελτίον μέ τέν λήγοντα εις 21 άριθμόν καί θά του παραδώση ένα κουτί σιγάρων.

Η ίδια διατύπωσις ισχύει, άχι μόνον γιά τήν πρωτεύουσα, αλλά καί γιά τίς έπαρχίες.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΙΟ ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Στήν Βαρσοβία, πέντε χρόνια πρδ του Παγκοσμίου πολέμου, καταδικάσθηκε σέ θάνατο ένας Πολωνός, γιατί άποπειράθηκε νά σκοτώση τόν Ρώσο φρούραρχο της πόλεως.

Όταν τόν ώδηγήσανε στήν κρεμάλα, πρίν ο δήμιος του περάσει τή θηλειά σιό λαμό, τόν ρωτήσανε άν είχε νά ζητήση καμιά τελευταία χάρη. Έκείνος τότε τους ζήτησε νά τού επιτρέψουν νά στεφανωθή εκείνη τή φρικαλέα στιγμή μέ μιά νέα γυναίκα, ή όποια περιέμενε εκεί κοντά, κρατώντας στήν άγκαλιά της ένα βρέφος, πού ήταν καρπός της αγάπης τους.

Περιέργως, οι θηριώδεις συνήθως έκτελεστοί δεχτήκανε τήν αίτησι του μελλοθανάτου καί σέ λίγο ο παπάς ελόδωσε τήν ένωσι τών δυό έρωτευμένων μπροστά στήν άγχόνη.

Τό πλήθος πού παρακολούθησε τήν τραγική εκείνη στέψη, συγκινήθηκε σέ τέτοιο βαθμό, ώστε άρχισε μέ φωνές νά ζητή χάρη γιά τόν κατάδικο.

Τότε όμως οι Κοζάκοι έκάνανε έπέλασι, διαοκορπίσανε τό πλήθος κι' ο δήμιος έλευθερος πειά έξετέλεσε τά καθήκοντά του.

